

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16CoCsp/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817204775
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Čelková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3817204775.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Aleny Rradičovej v spore žalobkyne:

A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXX/XX, C., právne zastúpená Podhorský & Partners, s. r. o., so sídlom Mlynské nivy 53, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 46 962 000, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 11Csp/46/2017-222 zo dňa 30. júna 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 11Csp/46/2017-222 zo dňa 30. júna 2020 m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n ň ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadost'učinenie vo výške 400 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyni p r i z ň á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

Žalobkyni p r i z ň á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 11Csp/46/2017-222 zo dňa 30. júna 2020 súd prvej inštancie výrokom I. žalobu o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia zamietol a výrokom II. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni vo výške 100 %.

2. Súd prvej inštancie skorším rozsudkom zo dňa 7. marca 2019 rozhodol tak, že žalobu o zaplatenie sumy 675,05 eur s príslušenstvom zamietol a žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadost'učinenie vo výške 400,- eur. Žalovanému zároveň priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 45,76 %. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, čo do výroku o povinnosti zaplatiť primerané finančné zadost'učinenie. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uvedený rozsudok v napadnutom výroku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 400 eur (výrok II.) a vo výroku o náhrade trov konania (výrok IV.) zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie z dôvodu, že z odôvodnenia nebolo zrejmé, či sa súd prvej inštancie zaoberal so vznesenou námietkou premlčania vo vzťahu k priznanému primeranému finančnému zadost'učineniu.

3. Súd prvej inštancie v rozsahu zrušujúceho rozhodnutia vec opätovne prejednal a rozhodol v poradí druhým rozsudkom z 30. júna 2020 tak, že primerané finančné zadost'učinenie zamietol s odôvodnením,

že tento nárok žalobkyne je premlčaný. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa preukázateľne (čo v konaní nebolo sporné) dozvedela, že zaplatila žalovanému viac ako mala, minimálne dňa 4. februára 2015, odkedy začala plynúť 2-ročná premlčacia subjektívna doba, ktorá uplynula dňa 4. februára 2017. Súd prvej inštancie zobral do úvahy aj jej výpoveď z konania vedeného pod sp. zn. 13C 145/2014 zo dňa 4.2.2015, kedy jasne a zrozumiteľne vo svojej výpovedi uviedla, že už vtedy (4.2.2015) vedela (dozvedela sa), že zaplatila veriteľovi viac ako mala. Túto skutočnosť potvrdila aj na pojednávaní dňa 7. marca 2019 v konaní sp. zn. 11Csp 46/2017. Žalobkyňa mohla už v konaní sp. zn. 13C 145/2014 na pojednávaní dňa 4. februára 2015, kedy vo veci súd meritórne rozhodol, uplatniť nárok na primerané finančné zadostučinenie. Tento nárok uplatnila až návrhom zo dňa 22. decembra 2017, teda viac ako dva roky po rozhodnutí vo veci sp. zn. 13C 145/2014. Hoci žalovaný nezdôvodnil podrobnejšie námietku premlčania, len uplatnil túto námietku, súd prvej inštancie vychádzajúc z obsahu spisu a predložených listinných dôkazov dospel k záveru, s prihliadnutím aj na skoršiu námietku premlčania vznesenú v odpore, aj z výpovede žalobkyne, že nárok žalobkyne na primerané finančné zadostučinenie je premlčaný, nakoľko žalobkyňa mohla tento nárok uplatniť skôr, už 4. februára 2015, napr. aj vzájomnou žalobou. Subjektívna 2-ročná premlčacia doba, ktorá začala plynúť odo dňa, keď sa žalobkyňa dozvedela, že došlo k bezdôvodnému obohateniu v čase podania žaloby uplynula, kedy uplynula aj 3-ročná objektívna premlčacia doba, ktorá začne plynúť odo dňa, keď k nemu došlo. Žaloba bola podaná dňa 16. marca 2017, teda zjavne po 2-ročnej subjektívnej premlčacej dobe, ktorá uplynula dňa 4. februára 2017. Súd prvej inštancie návrh žalobkyne zamietol z dôvodu premlčania, pričom prihliadol na vznesenú námietku premlčania žalovaným.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods.1 v spojení s § 262 ods.2 CSP.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa odvolanie podľa § 365 ods. 1 CSP z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku premlčania nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Návrh žalobkyne na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného odmietol s nedostatočným a zmätočným odôvodnením. Podľa žalobkyne právna úprava premlčania primeraného finančného zadostučinenia nie je viazaná na posúdenie plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby. Žalobkyňa odvíja svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia od úspechu v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 13C/145/2014, v ktorom bola žaloba voči žalobcovi (v pôvodnom konaní v postavení žalovaného) zamietnutá, z dôvodu porušenia zákona o spotrebiteľských úveroch a iných pôžičkách pre spotrebiteľov, kedy pre absenciu zákonných náležitostí bola zmluva o úvere vyhodnotená ako bezúročná a bez poplatkov. Primerané finančné zadostučinenie nie je možné podľa žalobkyne stotožňovať s bezdôvodným obohatením, nakoľko ide o dva diametrálne odlišné právne inštitúty, ktoré sú upravené rôznymi právnymi predpismi. Uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa žalobkyne nie je viazané na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo iného inštitútu majetkového charakteru, ale jedinou podmienkou jeho uplatniteľnosti je splnenie podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a to úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinností. Súd prvej inštancie podľa žalobkyne aplikoval na posúdenie premlčania inštitútu primeraného finančného zadostučinenia nesprávnu právnu normu. Hoci v odôvodnení absentuje výslovné uvedenie zákonného ustanovenia konkrétneho právneho predpisu, žalobkyňa má za to, že súd aplikoval ustanovenie § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, to znamená ustanovenia o premlčaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyni nie je zrejmé, na základe akých úvah súd prvej inštancie aplikoval práve predmetné zákonné ustanovenie. Na daný prípad bolo potrebné aplikovať § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa právo premlčí v lehote troch rokov odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Podmienka uplatniteľnosti nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. bola splnená vydaním rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 13C/154/2014 dňa 4.2.2015 kedy súd žalobu zamietol a konštatoval porušenie práva spotrebiteľa. Premlčacia doba pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia začala plynúť dňom 5.2.2015 a uplynula ku dňu 5.2.2018. Žalobkyňa si svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia uplatnila už dňa 22.12.2017, teda pred uplynutím premlčacej doby. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa si svoj nárok uplatnila včas. Súd prvej inštancie podľa nej svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, nakoľko nezdôvodnil akými úvahami sa pri posudzovaní otázky plynutia premlčacej doby nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia riadil a ani ktoré právne predpisy na daný prípad aplikoval. Na pojednávaní dňa 30.6.2020 právny zástupca žalobkyne

predniesol návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného z dôvodu splnenia podmienok podľa § 274 CSP (žalovaný sa neospravedlnil včas a dôvod ospravedlnenia nepredstavuje vážny dôvod). Súd prvej inštancie nepovažoval tento návrh právneho zástupcu za dôvodný, nakoľko mal za to, že nie sú splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie. Žalobkyňa má za to, že podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie boli splnené, právny zástupca žalovaného bol v predvolaní na pojednávanie zo dňa 10.6.2020 poučený, že v prípade, ak sa na pojednávanie nedostaví a neospravedlní svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami, rozhodne súd o žalobe na návrh protistrany rozsudkom pre zmeškanie. Hospodárnosť konania, ktorým právny zástupca žalovaného ospravedlnil svoju neprítomnosť nie je podľa žalobkyne vážnym dôvodom neúčasti na súdnom pojednávaní. Pojem ospravedlniteľný dôvod nie je definovaný prostredníctvom právneho predpisu a jeho výklad je ponechaný na úvahu súdu a v tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/184/2009 a Nález Ústavného súdu sp. zn. II.ÚS 369/2018, ako aj na dôvodovú správu k zákonu

č. 160/2015 Z.z. CSP vo vzťahu k ustanoveniu § 274 a § 277 CSP. Žalobkyňa žiadala rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 30.6.2020 sp. zn. 11Csp/46/2017 zmeniť tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 675,05,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 14.3.2017 do zaplataenia a žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací rozsudkom č.k. 16CoCsp/10/2020-298 zo dňa 30.11.2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil z iných právnych dôvodov a žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Najvyšší súd SR ako súd dovolací uznesením č.k. 9Cdo/68/2022-348 zo dňa 30. marca 2023 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, z dôvodu nereagovania odvolacieho súdu na rozhodujúce odvolacie námietky žalobkyne.

8. Po zrušení rozsudku odvolacieho súdu a vrátení veci na ďalšie konanie Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací opätovne posúdil odvolanie žalobkyne proti v poradí druhému rozsudku súdu prvej inštancie z 30. júna 2020 a po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v predmetnej veci v poradí prvým (skorším) rozsudkom bola žaloba žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietnutá z dôvodu premlčania nároku a zamietnutý bol aj nárok žalobkyne z titulu primeraného finančného zadost'učinenia presahujúci sumu 400 eur. V tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť. Predmetom konania zostal len uplatnený nárok na primerané finančné zadost'učinenie vo výške 400 eur.

10. V odvolacom konaní preskúmal odvolací súd vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP a viazaný právnym názorom dovolacieho súdu podľa § 455 CSP a dospel k záveru, že napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie čo do veci samej a čo do nároku na náhradu trov konania rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť. V odvolacom konaní nezistil dôvody na potvrdenie alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP alebo podľa § 389 ods. 1 CSP.

11. Odvolací súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 6.12.2023. Právny zástupca žalobkyne ospravedlnil svoju neprítomnosť a neprítomnosť žalobkyne telefonicky a aj písomným podaním zo dňa 6.12.2023 a súhlasil s vykonaním pojednávania a rozhodnutím vo veci v ich neprítomnosti. Právny zástupca žalovaného svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil písomným podaním zo dňa 29.11.2023 a súhlasil s vykonaním pojednávania a rozhodnutím vo veci v jeho neprítomnosti ako aj v neprítomnosti žalovaného. Odvolací súd pojednával v neprítomnosti strán sporu a ich právnych zástupcov.

12. Odvolací súd zopakoval dokazovanie a vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že námietka žalobkyne týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia plynutia premlčacej doby uplatneného nároku je dôvodná.

13. K odvolacej námietke žalobkyne v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, týkajúcej sa nevyhovenia jej návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie podľa § 274 CSP odvolací súd uvádza:

V predmetnej veci bol vydaný platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný odpor, v konaní pred súdom prvej inštancie sa uskutočnili 3 pojednávania (dňa 3.8.2017, 31.10.2017, 7.3.2019), na ktorých bolo vykonané dokazovanie. Vo veci bol dňa 7.3.2019 vyhlásený rozsudok, ktorý bol v časti napadnutý odvolaním žalovaného. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie na deň 30.6.2020, na ktorom opätovne rozhodol. Žalovaný podal vo veci niekoľko písomných vyjadrení, v konaní nebol pasívny. V ospravedlnení zo dňa 23.6.2020 zotrval na svojich minulých podaniach a žiadal žalobu zamietnuť. Žiadal o oznámenie, pokiaľ súd nebude uvedené ospravedlnenie akceptovať ako dôvodné. Podľa zápisnice o pojednávaní zo dňa 30.6.2020 vykonal súd prvej inštancie dokazovanie v súlade s § 204 CSP, vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok.

14. Aj keď žalobkyňa v odvolaní správne uvádzala, že žalovaným udávaný dôvod hospodárnosti konania nie je možné považovať za tzv. vážne okolnosti neprítomnosti na pojednávaní, odvolací súd konštatuje, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, zaoberal sa tvrdeniami strán sporu. Žalovaný sa k žalobe vyjadroval opakovane a žalobkyňa na jeho vyjadrenia reagovala. Rozsudok pre zmeškanie žalovaného - kontumačný rozsudok predstavuje procesnú sankciu za pasivitu žalovaného v spore. Pokiaľ sa týka procesnej pasivity, túto treba posudzovať tak, že žalovaný subjektívne aj napriek tomu, že mohol, vo veci nekoná, nevyjadruje sa k veci, nereaguje na vyjadrenia žalobkyne, nemá o pojednávanie záujem a z toho dôvodu je na mieste „sankcionovať“ ho rozsudkom pre zmeškanie. Účelom právnej úpravy rozsudku pre zmeškanie žalovaného nie je umožniť žalobkyňu a ani súdu, aby v prípadoch, keď žalovaný nebol v konaní pasívny, vyjadroval sa k žalobe, iba sa nezúčastnil nariadeného pojednávania, navyše dokonca súhlasil s pojednávaním vo svojej neprítomnosti, vydal tzv. kontumačný rozsudok. Takýmto postupom by zo strany súdu dochádzalo k tomu, že žalovanému by bola odňatá možnosť brániť svoje práva na súde, čo by predstavovalo výrazný zásah do jeho práva na spravodlivý proces (viď rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43Co/5/2018). Odvolací súd konštatuje, že žalovaný nebol v konaní pasívny a postup súdu prvej inštancie, ktorý nerozhodol na návrh žalobkyne rozsudkom pre zmeškanie, bol správny. V tomto smere sa na margo prílišného formalizmu pri vydávaní rozsudkov pre zmeškanie vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 04.06.2019, sp. zn. I. ÚS 233/2019-22, keď uviedol, že formalistický výklad ustanovenia § 274 CSP skutočne nie je žiaduci, ak súdne konanie trvá dlhšiu dobu, počas ktorej žalovaný nebol v konaní nečinný a súd vykonal rozsiahle dokazovanie na návrh strán sporu. V opačnom prípade pri čisto gramatickom výklade a lipnutí na formálnych znakoch, môže takéto vydanie rozsudku pre zmeškanie znamenať porušenie práva na spravodlivý proces.

15. Ďalšou odvolacou námietkou žalobkyne bolo namietané právne posúdenie veci. Vo vzťahu k napadnutému výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol nárok žalobkyne na primerané finančné zadostučinenie z dôvodu jeho premlčania, odvolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 382 CSP a výzvou zo dňa 04.11.2021 vyzval strany sporu k vyjadreniu sa k novej aplikácii § 101 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania. K výzve odvolacieho súdu sa vyjadril právny zástupca žalobkyne a právny zástupca žalovaného.

16. Právny zástupca žalobkyne na výzvu odvolacieho súdu uviedol, že pre inštitút primeraného finančného zadostučinenia je pri posúdení dĺžky premlčacej doby potrebné aplikovať úpravu § 101 Občianskeho zákonníka. Podmienka uplatniteľnosti nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. bola splnená vydaním rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 13C/154/2014 dňa 04.02.2015, kedy súd žalobu zamietol a konštatoval porušenie práva spotrebiteľa.

17. Právny zástupca žalovaného na výzvu uviedol, že súd prvej inštancie po vecnej stránke správne posúdil otázku premlčania. V danej veci nebola splnená podmienka úspešného uplatnenia práva z porušenia práva a povinnosti. Žalobkyňa odvíja svoj nárok od úspechu v konaní vedenom na

Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 13C/145/2014, pričom žalobkyňa v uvedenom konaní žiadne právo neuplatnila, nepodala žalobu atď. Pod úspešným uplatnením práva je potrebné rozumieť podanie žaloby, vzájomnej žaloby, kompenzačnej námietky. Vo vyjadrení poukázal žalovaný na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017.

18. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka - pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

19. Odvolací súd sa nestotožnil s odôvodnením časti rozsudku, ktorý súd prvej inštancie prezentoval v odseku 20. o tom, že nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie je premlčaný. Súd prvej inštancie aplikoval na premlčanie nároku nesprávny právny predpis, kedy premlčanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie posúdil podľa ustanovení § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie mal premlčanie nároku na primerané finančné zabezpečenie posúdiť podľa § 101 Občianskeho zákonníka a aplikovať 3-ročnú premlčaciu dobu. Žalobkyňa si uplatnila svoj nárok dňa 16.3.2017 a 3-ročná premlčacia doba začala plynúť dňom 4.2.2015, kedy sa žalobkyňa preukázateľne dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré si uplatnila v predmetnom konaní a bez ktorého nebolo možné uplatňovať si primerané finančné zabezpečenie. Premlčacia lehota uplynula dňom 4.2.2018. Žalobkyňa si svoj nárok na primerané finančné zabezpečenie uplatnila pred uplynutím premlčacej doby.

20. V prejednávanej veci bol predmetom konania ako aj predmetom odvolacieho konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom

č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou, svojím postupom zapríčinil, že Zmluva

o revolvingovom úvere zo dňa 27.11.2009 bola posúdená ako neplatná, v dôsledku čoho sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil.

21. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá hrozila žalobkyne v súvislosti s bezdôvodným obohatením žalovaného. Priznaná suma zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobkyne ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Pri učení výšky primeraného finančného zadosťučinenia na základe úvahy odvolacieho súdu, tento prihliadol na všetky skutkové okolnosti daného prípadu, vrátane odvolacích námietok žalovaného. Odvolací súd má za to, že žalobkyňa úspešne uplatnila svoje práva v prejednávanej veci, v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza sp. zn. 13C/145/2014. Je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, nemožno sa pri určení výšky finančného zadosťučinenia striktne držať ujmy, ktorá žalobkyne objektívne hrozila (675,05 eur, o ktoré sa žalovaný skutočne obohatil). Vzhľadom na porušenie práva spotrebiteľa dodávateľom Profi Credit Slovakia a. s., je priznaná výška finančného zadosťučinenia požadovaná žalobkyňou vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu, primeraná.

22. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, bolo potrebné podľa § 396 ods. 2 CSP rozhodnúť súčasne o nároku na náhradu trov konania (prvoinštančných aj odvolacích). O náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol odvolací súd podľa zásady úspechu. Žalobkyňa bola úspešná a preto jej vznikol nárok na náhradu trov prvoinštančného konania, ktoré jej priznal odvolací súd proti žalovanému v rozsahu 100 %.

23. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

24. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).